

Ἄφηνάδες και κοπέλα
Ξερνίζουν ἀποχή...
τρόμος, φρίκη, μὰ και γέλοια...
χὰ χὰ και χι χι χι.

Κάτῳ κρίνεται κ' αὐτὸ
τῶν κομμάτων δυνατὸ.
Θὰ τελειώσῃ τραγικά;
θὰ τελειώσῃ κωμικά;

Θὰ γεννήσῃ δράματα,
μαύρη σφοδρέλια,
θὰ μὰς φέρῃ κλάσματα;
θὰ μὰς φέρῃ γέλοια;

Ἐπανόστασις τριῶν
και μεγάλων φατριῶν
ποῦς ἔμπορὶ νὰ πῆ θρὶ χάχα,
σὰν τί τέλος θῆχῃ τάχα.

Ἐπαναστατεῖ λαός, ἐπαναστατεῖ και θρόνος,
κ' ἔναντιόν των, κεφάλια,
ἐπαναστατοῦν συγχρόνως
τρία κόμματα μεγάλα.

Ἀποχὴν διασαλπίζουν
μ' ἕνα τόνον ἠχηρὸν,
και τὸ κράτος ἀπελπίζουν
και γὰ μέλλον και παρόν.

Ἄν και μὰ κηρόξῃ μόνον
παντοδύναμος φατρία
ἀποχὴν ἐκ τῶν ἀγώνων,
δὲν ὑπάρχει σωτηρία.

Γιὰ φαντάσου πιά, καυμένα,
σὰν ἀπέχουε κ' ἡ τρεῖς...
σίγουρα και νότα μπένε
παίε πλέον ἢ πατρίς.

Τότε, κλήμων Ρωμηοσύνη,
σάκκον φόρεσε και θρήνη,
τότε τράβα τὰ μαλλιά σου,
τότε πήγαινε καλλιά σου

Ἐπιτῶν πραξικοπημάτων!..
ἀποχὴ τριῶν κομμάτων
ἠχηρὸς σαλπίζομένη
κάτω βέβαια σημαίνει.

Μὴ κανεῖς γι' αὐτὴν γελᾶ...
τούτῃ σήμερὰ χαλὰ
θρόνων και λαῶν τσερέλια,
και δὲν εἶναι καίτε γέλα,
Περικλέτο μωγοχάστῃ,
ἐπανόστασις τριαύτῃ.

Ἐπανόστασις νέα βροντᾶ
κ' ἕνας κ' ἄλλος ἐμβρόντητος τρέχει...
τὸν ῥωτοῦνε: ποῦ πᾶς; κ' ἀπαντᾶ:
νὸν ἀπέχῃ κ' ἀπέχεις κ' ἀπέχει.

Φρικτᾶ τῶν συγχρόνων ἢ πλάσας,
κ' ἀπὸ γῆς, οὐρανοῦ και θαλάσσης
ἀπηχεῖ μὰ φωνὴ Σπαντορεία:
ἀποχὴ μὲ πρωτόκολλα τρία.

Κι' ἡ πατρίς περπατοῦσε μονάχῃ
μὲ τριῶν πρωτοκόλλων ἰσθῆτα,
ποῦ τῆς τάχαν κολλῆσαι ὅτῃ ράχῃ
τρεῖς γυατροὶ τῆς ὅς εἶδος τοῦράτα.

Ἀποκάλυψις γοιφώδης, σκοτεινῆ, μυστηριώδης.

Π. — Μὰ κ' ἐγὼ, βρὲ Φασουλή μου, δὲν εἰδέρω πῶς και εἶδα ἔμπρός μου μίαν νέαν Ἀποκάλυψιν μεγάλην.

Ἡρακλῆς ροπαλοφόροι
και Στεμμάτων βαρδιατῆροι
ἔρχονταν τὰ ρεπαλά των τὰ παλώρια μὲ κρότο
κ' ἔφοροῦσαν κἀν σκούφους κόνικινους σὰν τὸ καρτό.

Κ' εἶδα τότε μέσα ὅτ' ἄλλα
σὰν τὸν Ἰακὸβ μὲ σκάλα,
ποῦφθανε ὅτῃς Ἐξουσία τῆς χρουστῆ τοῦς γαλανοῦς
και γελώντας οὐρανοῦς.

Κ' ἀνεδοκατεβαίνανε τὴν σκάλα τῆς Ἀρχῆς
ἄγγελιοι μελανεμόμοις, ἄγγελιοι πεπτωκότοις,
κ' ἀνὰ ρομφαίας ῥούκτιναν πρωτόκολλ' ἀποχῆς,
ποῦ ἔμπρός των Ἰάριων πολλοὶ σὰν τῆς βρεγγίνας κόνικ.

Κ' ἴδου χορὸς ἀγγέλων
ἔβρῆνε πεπτωκότων
κάθε παρόν και μέλλον
και σάλους καθεστοτάτων.

Κ' ἔλεγαν δουλευταί:
κακὴ μὰς ἔθηκε μπέρα,
λ' ἀμὲρ κ' πῶς τέ,
ἀντίο Λεονώρα.

Ἄκουσα κ' ἀγγελιοῦσα
κομμάτων τρυφερά
νὰ φάλουε τραγούδια
πολὺ λυπητερά.

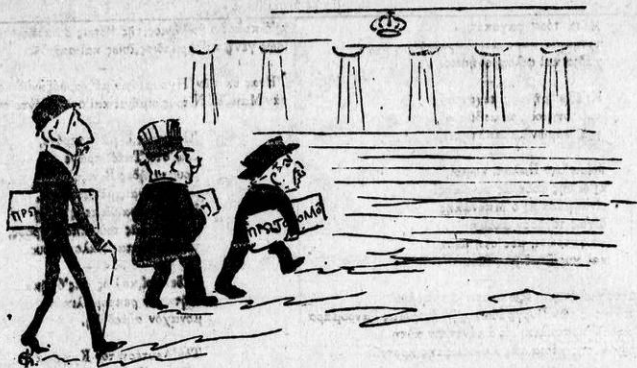
Σκόντο κὼλ σάγκουε μίο,
ὅτῃν πόρτα σου, Ταμῆο,
δὲν θὰ μὰς ἐλεπήσ' τώρα...
ἀντίο Λεονώρα.

Παῖε πλέον ἢ μελέτη
κ' ὁ καιρὸς τῆς προσοχῆς...
χαίρετα τὸ Ντοῦλεῦ
μὲ πρωτόκολλ' ἀποχῆς.

Ἔνοι μπηταν ὅτῃ μαντρί
και τὴν πᾶθαμε χοντρή.
Ἔνος μπημα μὲ γοαλιὰ
και μὰς ἐπεταξε δουλειὰ.
Λύκος μπημα νὰ ξεκάνῃ
κάθε στρουγγα, κάθε στάνῃ.

Τί καιμὸ καθένας τῆχει!..
φηγοφόρους ἐλευθέρους
ἔνοι στόμα κατῆχει.

Μπόγιας ἔρχεται μ' ἀπόχῃ
γιὰ νὰ κἀνῃ τοῦς Κερδέρους
νὰ φωνάξουν ἀποχῇ.

Ἄλλ' ἀντ' ἄλλων μὰς ζητεῖ
καὶ τὸ Σύνταγμα πατεῖ
καὶ δὲν ἔχει πρὸ νισάφι.

Πραξικοπημάτων ἤρωσ
ἔλων τῶν θεσμῶν τὸ κῆρος
ὀστην πατόνα του τὸ γράφει.

Τούτος σήμερὰ τὸ πᾶν
κί' ἐμπροσά του πλῆθη πᾶν,
ζήτω κί' ἐνδοξασίμοι.

Μὰ μὲ τούτων τὴν Ἀετοῦρη
πορὸς γνῶριζει, πορὸς τὸ ζέρει
τί θά γίνων εἰ θεομοί.

Πῶς κί' αὐτὸς μὰς κουβαλήθη
κί' ἀπεμύρανε τὰ πλῆθη
τῶν μωρῶν τῶν Ἀθηναίων.

Μὰς χλευάζουν, μὰς σφύττειν,
κί' ἀποχὴν διακηρύττειν
κόρματα καὶ τῶν γονέων.

Μὰ κί' ὁ Θρόνος ἐλὸς γλύκα
ὄγηκε τὰρὰ τὸν Κρητικὸν
σθηριγμὸν τοῦ κί' ἀποκομῆτι.

Τὰ καλὰ, τοῦ λεί, βράστα,
κί' ἔλα τὰ ποτήρια σπᾶστα,
καὶ τραγοῦδα τὸ γαρδομῆτι.

Ἐστὸς κρισίμους τοὺς καιροὺς
ἔφεραν τοὺς Βασιλεῖους
γιὰ νὰ κάνουν Μασανέλους
τῆς Κορώνης τοὺς φρουροὺς.

Τοιαύτας ἐμελες πολὺὰς στὸν Κρητὰ Βασιλεῖον
ὁ καλλιθέλαδος χορὸς κομματικῶν Ἀγγέλων,

καὶ πλῆθος ἀγγελόμορφον καὶ πᾶσαι θραλεκτοὶ
κατέβαιναν κί' ἀνέβαιναν τὴν σκάλα τὴν φρικτὴν.

Κί' ἀπὸ τὸ βῆρος ἐτραίαν φρικτὰ τὰ σκαλοπάτια,
κί' εἶδα ὀστην δίνην τῶν δεινῶν
νέφος ὀμίχλης σκοτεινὴν

ν' ἀπλώνεται πυκνότερον ἔμπρὸς τοῦ λαοῦ τὰ μάτια,
γιὰ νὰ μὴ ἐλέπη τὰ καλά, ποὺ τοῦκαιναν τὰ κόρματα,
καὶ κατ' αὐτῶν νὰ μαίνεται μὲ συριγμοὺς καὶ σκόρματα.

Κί' εἶπα κί' ἐγὼ γιὰ τὸν λαὸν πᾶς χάνει τὸν καιρὸ του,
κί' ὀμίχλης νέφος δευτέρου πικνότερον τοῦ πρώτου
ἐκύτταξα νὰ στέκεται πρὸ τῶν πολιορκιῶν

τῆς ἀποχῆς κορμάτων,
γιὰ νὰ μὴ ἐλέησεν τοῦ λαοῦ τόσα καινὰ δαιμόνια,
καὶ καταπάτησιν θεσμῶν νὰ κωπανοῦν ἰθὺναι.

Κί' ἀνοίξανε τὰ μάτια μου κί' ἔγινησαν γαρβὰ
καὶ τὴν μεγάλην ἐπαυλὴν τῆς Δεκαλειᾶς εἶδα.

Ἐφάντωμα χάρις ἐκεῖ
κί' ἀκουσα λόρα Κρητικὴ
μ' ἐπὶ χερσὶν νὰ παίζῃ.

Τὸ σπῆτι τὸ Βασιλεῖο
ἐκάλεσε τὸν Κρητικὸ
καὶ τοῦκαινε τραπέζι.

Ἐσφαξαν γιὰ χατήρι του
μοσχάρρα σιταῦδα,
κί' ἀνθίζαν ὀστη ποτήρι του
λουλούδων ἀηπειοτὰ.

Κί' εἶδα θλιβεροὺς ἀπὲξω τόσοσι πρῶην εὐτυχεῖς,
ἔβλεπαν τὰς διαχύσεις Βασιλῆα καὶ Κρητικοῦ,
καὶ συναμολόγουν ἐλὸς μὲ παροξυσμὸν ψυχῆς
ἀποχὴν κί' ἀπὸ ψυχῆς γυμνατοῦ Βασιλικῶ.

Μέσα τόσο φαγοπότι,
ποτηριών και πιεμάτων κρότου,
χάρδα και φιλοφρονήσεις.

Κι'έξω θρήνος απέχοντων
και τριγμοί χαυλιοδόντων
γιά θεομην καταπατήσεις.

Μέσα 'στὸ Παλάτι κώμοι,
κι'ὄ τῆς φοβερᾶς φανάκης!
εἶναι μέσα κι'ὁ Μπανέκης
δίχως τῶδεον ἀκόμη
νὰ φυτρώση μὲς 'στὴ μέση,
καὶ γυρίζει δίχως θέσι.

Μέσ'ἀνεφέλος γαλήνη,κι'έξω σκοτεινὴ τρομάρα...
μὲς'στους πύργους τῶν Βυρραράων κι'ἔθ'θεομῆς Γανουμάρα
ποτηριῶν ἀκούει κρότους,κι'εἰς ἀπάντησιν αὐτὴ
μὲ τὰ κάσιχνά της χέρια τὰς ἀλλοσεῖς της κροτεῖ.

'Αγρίως ἐδροχθήσαν τρεῖς θαυοχαίται λέοντες
καὶ τίς οὐ δρυχηθῆσεται;
τρεῖς'Ηρακλεῖς ὀρθόνονται περὶ θεομῆν παλαιόντες
καὶ τίς οὐ φοβηθῆσεται;

Εἰς τὴν αὐλὴν μὲς Μονῆς παράστασις πρωτοφανῆς.

'Ησαν ὡς τώρα δοῦ καλοῖ,δοῦ μόνον συμπεθεροί,
μὰ τώρα τρεῖς γινῆκανε καὶ πάνε χέρι χέρι,
κι'οἱ τρεῖς τῶν ἀπεράσιων μὰ γίνουσι καλογέροι.

'Ο Κόντες σὺν Ἠγούμενος τοὺς ἄλλους παρηγόρει,
πυῶσ'Ἠγούμενοι κι'αὐτοὶ κι'ἐν πρώτας ρασοφόροι,
καὶ τέτοια λόγια κηλαῖσθε
'στὸν τόνον τοῦ πὰ βοῦ γὰ δι.

Εἰμαστε τρεῖς Ἠγούμενοι,κι'οἱ τρεῖς ἀγαπημένοι
μαζί και χωρισμένοι,
κι'ἐγὼ Γεωργάκης ὀμορφος καὶ πρώτος καὶ καλλίτερος
κι'ἀπ'ἄλλους μεγαλήτερος,
ἐπῆρα πένα και χαρτί,χαρτί και καλαμάρι,
κι'ἔγραφα τὸ πρωτόκολλο,τῆς ἀποχῆς τροπάρι.

Καὶ τὰ δικά σας ἐπιτετα βγῆκαν τὰ τοικουράτα,
τὰ κτυπητά,τὰ τοουχερά,τὰ δοῦ τὰ πιπεράτα.
'Ἐλα,πάτερ Δημήτριε καὶ πάτερ Κυριακούλη,
κι'ἄς εἰμεθα μακρόθυμοι 'στὸν κόμπο τὸν μικροῦλη..
'Αφίωμαι,ἀφίωμαι τῆς ἀμαρτίας τούτου,
καὶ γὰρ οὐκ ἴδτε τί ποιεῖ,δὲν ἔχει πᾶν τὸν νοῦ του.

Εἶπαν αὐτὰ,καὶ 'στῆς Μονῆς τὰ μαιρισμένα τεῖχη
μόνοντον τριακῶν τῆς ἀποχῆς ἀντήξει.
Οὐ μὴν στραφεῖς καὶ πρὸς πολλὰ μικρὰ καλογεράκια,
ὡ φίσε,τοὺς λέγει,κρῶσ'αὐτα τριγυρία μὴ κοράκια,
ἀκόπως ἐπερῖσατε τὴν ὑστεροφημίαν
καὶ σήμερα τὴν ψυχικὴν ζητεῖτε νηνεμίαν.

Τὴν ἀθελοβοσίαν σας ἀληθινὰ θαυμάσας
σὰς βεβαῖω πὸς τοῦ λαμποῦ θὰ μὲν τ'ονομά σας
ο'έκτεινα τὰ πρωτόκολλα παντοσθενὰ γραμμένοι,
αὐ θέλω δ'ἀγνοεῖν ὅμας περὶ τῶν πεπαρηγμένων,
καὶ γὰρ ὁ Κρῆς ἐτόλμησε τολμῆματα πολλὰ,
κι'οἱ τρεῖς μας τὸ χερουδικὸ τὸ πῆραμε'ψηλά.

'Ὡ προσφιλεῖς ἐν ἀποχῇ κι'ἐν πρωτοκάλῳ φίλοι,
ὁ Κρῆς εὐθύνας ἐ'αὐτὰ πρὸς ἑλως, μὰ ὀφελαι,
κι'ἂν ἐν καιρῷ τὰς ἀρνηθῆ, τοῦτο σας λέγω μόνον
δτι θ'ἀνάψῃ μὲ θυμὸν και πὰς ὁ μὴ θυμῶν,

κι'ὁ πρῶτος,ὁ γαλήνιος,τῆς Ρόπας ὁ λαδάς,
ἴσως γενῆ κι'Ἄρμῆδιος,ἴσως καὶ σανιδᾶς.

(Ἔνας ἐκ τῶν Ἠγούμενων μὲ χρυσοῦσαν κεφάλι
σὺν Μαρκελ Νιτούς ἀμῆνας καὶ'στὸν Κόντε τέτοια ψάλλει.)

'Ὡ Νιτούς,ὦ μὰ πατρόνε,
ἔξω'στὸ Τατό! κρῶνε
μουσταρῆδες Βενιζέλοι
μὲ Κορφῶναι,μὲ Ζεφίρους,
δίχως δόρατα μὰ τοὺς μέλη
καὶ γὰ'μας τοὺς ἀποκλήρους,
τοὺς ἀντάρτας καλογῆρους.

'Αδελφοί,καλῶς σας ὄρηκα...
'ἔγχε τὸν ρεπουμπλικάνο
μοναχὸν αἰμοδιήφι.

Τὸν'Λευτέρη τὸν Κρητικὰ
μ'ἔνα πόδι θὰ τὸν κᾶνω
νὰ χορέψῃ 'στὸ ταφι.

Κι'ἂν τὸν εἶπαν καὶ Πίτ',πάτησε κι'αὐτὸς 'στὴν πῆτα,
φθάνει μὴ σανιδᾶ,
καὶ θὰ πῆτε,δὲ παιδιὰ;
Ράλλης κᾶτανε τὸν Κρῆτα.

Κι'εἶπαν κομποσοὶ φίλοι
μὲ μαραιμένα χεῖλη;
Σανιδᾶ τί ζητεῖτε σ'αὐταίς τῆς καταγιῶδες;
ἔμεις χωρὶς ἀστέια
μὲ τὴν πολλὴ νηοτεία
θὰ γίνωμε σανιδες.
Κι'εἶπε κι'ἀστέιος κᾶπορος; πτωχὴ κοιλία μου,σκόλα..
μὲ τὰ πρωτόκολλὰ μας θ'ἀφήσωμε τὰ κῶλα.

Κι'ἔπαίαν κομπολόγια
μεγὰλα και μικρά,
κι'ἔφαλαν μαρολόγια
γὰ τοὺς θεομῆς πικρά.

'Ο δὲ Λοκρῆς Θανάσης,πυῶναι κατὰ παιδί
μὲς'ἀπὸ τὸ Δαδί,
κι'αὐτὸς πὰ βοῦ γὰ δι
μονάχος τραγουδεῖ.

'Αποχὴ καὶ μοναστηρί...τὸν θεομῶν τὸ νέο χάλι
κλαίει κάθε νικητοποῦλη...
ἐκλογαῖς χωρὶς τὸν Τζῶρτζη και χωρὶς τὸν χρυσομάλλη
και χωρὶς τὸν Κυριακούλη.

Κι'ἔλεγαν καλογεράκια,ποῦ τὰχάμησαν καῖμοι:
σὲ τοιαύτας ἀποχᾶς
μὲ τοιαύτας ἀποχᾶς
θὰ κηρῶσωμε'στὸ τέλος ἀποχῶν κι'ἀπὸ ψωμί.

Κι'ἐνθυμήθησαν ἡμέρας,ποῦ καλῶν ἐξῶνουν δράσεις
μὲ τοὺς λιγυροὺς αὐλοὺς των,
κι'ἄρχισαν καμποσοὶ τότε μὲ Φακίρηδων ἐκτασῆς
νὰ κιντοῦν τοὺς ὀμφαλοὺς των.

Κι'ἀνεπάλλετο τὸ στήθος μ'ἔνα σάλον παρῶχης
κι'ἔψιθῶριζαν μανταῖες Ζοπεράς ὀμφαλοσκόποι,
κι'ἡ παράστασις ἐκείνη τῆς τελείας ἀποχῆς
τροπάρι διεφημισθῆ και σ'Ἀνακτολὴ κι'Ἐδρῶπι.

Μὰ καμποσοὶ ποικιλίας,
μὲ ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Θέατρον Δημοτικὸν...Ἰάσος Λομπάρδου πρώτης,
ποῦ καθένας εὐθύματ τῆς Εὐδῶμου διασώτης.